

volatele měla jen význam ohlášení se zaměstnavatele k placení premií podle § 2 posl. odstavec zákona čis. 89/1920, kteréžto premie plynuly do fondu potřebných nezaměstnaných (§§ 47 bod 7, 86 zákona čis. 89/1920) a nikoli na pojištění dovolatele. Odhlášení v roce 1924, protože nepodléhal pojištění a pojistného nároku ani z přihlášení ani z placení premií zaměstnavatelem neměl, nepřipravilo dovolatele o pojistný nárok. Zejména nepřipravilo ho o pojistný nárok podle zákona čis. 26/29. Jak řečeno, ani přihlášením za platnosti zákona čis. 89/20 ani placením premií podle § 2 odst. (2) uvedeného zákona nenabyl pojistného nároku, nestal se pojištěncem a, nejsa jím, nevstoupil do pojištění podle zákona čis. 26/29. Aby, nejsa jím dosud, stal se pojištěncem podle zmíněného zákona a měl nároky podle tohoto zákona, k tomu bylo podle § 5 tohoto zákona zapotřebí přihlášky, ta však učiněna nebyla. Odhlášení dovolatele v roce 1924 není v příčinné souvislosti se ztrátou pojistného důchodu podle zákona čis. 26/29 a, pokud se tedy nárok žalobcův opírá o odhlášení, byl právem nižšími soudy (§ 503 čis. 4 cřs.) zamítnut. Rovněž z důvodu neuvědomění o odhlášení nelze dovolateli uplatňovaný nárok přiznati. Dovatel má mylně za to, že pokračuje v připojištění (čl. IV zákona čis. 89/1920), byl by nabyt, pokud se týče si zachoval nárok na pojistné podle zákona čis. 26/29. Připojištění podle čl. IV zákona čis. 89/1920 bylo pojištění soukromé, samo pro sebe, připojištěný nestal se pojištěncem ve smyslu zákona a pojistných nároků zákonem přiznávaných neměl. Připojištění nezakládalo samo o sobě vstup do pojištění podle zákona čis. 26/29, nýbrž připojištěný, podléhal-li pojištění podle zákona čis. 26/1929, musil, aby se stal pojištěncem po rozumu tohoto zákona, býti přihlášen. Pokračování v připojištění by samo o sobě vstup do nového pojištění nebylo založilo. Neuvědomění o odhlášení a nepokračování v připojištění nemělo proto za následek ztrátu důchodu podle zákona čis. 26/29. Ostatně uvědomění o zániku připojištění, ježto se ho toto netýkalo, nebylo ani věcí žalovaného (§ 73 zák. čis. 89/20) a podle zjištění nižších soudů dovolatel o něm věděl. Nižší soudy nepochybily, když ani z důvodu neuvědomění o odhlášení, nárok dovolatelův za oprávněný neuznaly (§ 503 čis. 4 c. ř. s.).

Čís. 13311.

Pracovní soudy (zákon ze dne 4. července 1931, čis. 131 sb. z. a n.).

Odvolací soud ve věcech pracovních může za základ svému rozhodnutí položit jiný skutkový děj, než byl zjištěn v rozsudku prvního soudu, jen tehdy, projednal-li znovu věc a provedl-li znovu důkazy.

(Rozh. ze dne 22. února 1934, Rv II 77/34.)

Žalobě o zaplacení mzdy pracovní soud vyhověl, odvolací soud ve věcech pracovních žalobu zamítl.

Nejvyšší soud zrušil napadený rozsudek a vrátil věc odvolacímu soudu, by ji podle § 33 zákona ze dne 4. července 1931, čis. 131 sb. z. a n., znovu projednal a o ní rozhodl.

D ů v o d y:

S hlediska dovolacího důvodu podle čís. 2 a 3 § 503 c. ř. s. vytýká dovolatel, že odvolací soud učinil skutková zjištění, jež se odchyľují od zjištění soudu první stolice, a že k nim dospěl na základě svědeckých důkazů provedených prvním soudem, ač těchto důkazů neopakoval. Výtka vadnosti odvolacího řízení jest opodstatněna. Vadnost není ovšem v tom, že odvolací soud podle § 488 c. ř. s. neopakoval důkazy v první stolici provedené a přes to se odchyľil od průvodních výsledků prvního soudu, nýbrž dovolací důvod podle § 503 čís. 2 c. ř. s. zakládá v tomto případě porušení předpisu § 33 zákona ze dne 4. července 1931 čís. 131 sb. z. a n. odvolacím soudem. Jde totiž o pracovní spor o hodnotu vyšší než 300 Kč, projednaný v první stolici zvláštním oddělením okresního soudu pro spory pracovní, o němž platí podle § 4 odst. (2) téhož zákona ustanovení daná v tomto zákoně pro samostatné pracovní soudy. Pro takové spory nařizuje § 33 zákona, že se věc projednává před odvolacím soudem znovu v mezích určených návrhy stran v odvolání. O řízení před odvolacím soudem platí tu obdobně ustanovení civilního řádu soudního o řízení před sborovými soudy první stolice jako soudy procesními s tou změnou, že není třeba přípravných podání a že se strany mohou dáti zastupovati osobami jmenovanými v § 23. V historických zemích platí tedy pro řízení před odvolacím soudem ve sporech pracovních obdobně předpisy §§ 226 až 430 c. ř. s. s odchylkami uvedenými v § 33 zákona čís. 131/1931 sb. z. a n. Stanoví-li zákon o pracovních soudech, že má býti použito obdobně předpisů o řízení před sborovými soudy první stolice, není místa pro obdobně použití jiných zákonných ustanovení a nelze proto ani obdobně použití předpisů čtvrté části prvního oddílu c. ř. s. o opravném prostředku odvolání (§§ 461 až 501), neboť zákon o pracovních soudech upravil tento opravný prostředek a jednání o něm zvlášť a odchylně. Pro řízení před odvolacím soudem ve sporech pracovních neplatí tedy zejména předpisy §§ 482 až 493 c. ř. s. o ústním odvolacím jednání, nýbrž odvolací soud má konati přelíčení podle všeobecných předpisů o ústním jednání (§§ 259 první odstavec, 171 až 203 c. ř. s.), ovšem s obmezením výtčným v § 33 odst. (3) zákona čís. 131/1931, že o nových nárocích kterékoliv strany nelze jednati. O sepsání protokolu o ústním odvolacím jednání platí tu předpisy §§ 207 až 217 c. ř. s., nikoliv ustanovení § 493 c. ř. s. V souzené věci vychází najevo z protokolu o ústním odvolacím jednání ze dne 14. listopadu 1933, že se odvolací soud předpisem § 33 zákona o prac. soudech vůbec neřídil, neboť neprojednal věc znovu v mezích určených odvolacím návrhem žalobcovým, aby byl rozsudek prvního soudu změněn tak, že se žalobě vyhovuje co do všech uplatňovaných nároků, a to po doplnění řízení, jemuž byla vytýkána neúplnost. Z tohoto protokolu je naopak zřejmé, že odvolací soud při ústním odvolacím jednání postupoval jen podle § 486 c. ř. s., neboť celé toto jednání záleželo v tom, že zpravodaj vylíčil sporný děj a dosavadní průběh rozepře, jakož i podstatné věci ve spisech podaných stranami v odvolacím řízení, vytkl sporné body pro odvolací řízení, přečetl návrhy stran a části rozsudku dotčené odvoláním i s rozhodovacími důvody, že pak zástupci obou stran přednesli pokud se týče podali návrhy v odvolacích

spisech uvedené, načež bylo prohlášeno usnesení, že věc je zralá k rozhodnutí, a hned byl vyhlášen rozsudek. Takto provedené řízení před odvolacím soudem ve sporu pracovním, nevyhovuje předpisu § 33 zákona č. 131/1931, jest neúplné a trpí vadami tak podstatnými, že jimi bylo zamezeno úplně vysvětlení a důkladné posouzení rozepře. Odvolací soud, řídě se formálními předpisy, jichž v tomto případě nebylo lze použítí, neprojednal znovu se stranami podstatu sporné věci, ač byla v odvoláních vytýkána také neúplnost řízení a nesprávné hodnocení důkazů prvním soudem. Chtěl-li odvolací soud svému rozhodnutí za základ položit jiný skutkový stav, než byl zjištěn v rozsudku prvního soudu, nemohl se obejít bez nového projednání věci a bez vlastního provedení důkazů. Ježto však odvolací soud věc znovu neprojednal, nemohl ani učiniti řádná zjištění skutková, ale zejména nebyl oprávněn bez nového projednání věci se odchýlit od zjištění prvního soudu, že žalobce při nastoupení služby nevěděl o dalších pracích, jichž dřívejší noční hlídač nekonal. Napadený rozsudek byl vydán na úplně vadném základě, čímž jest opodstatněn dovolací důvod podle § 503 č. 2 c. ř. s. Pro tuto vadu není možné, aby dovolací soud rozhodl ve věci, nýbrž bylo podle § 35 odst. (2) zákona č. 131/1931 sb. z. a n. napadený rozsudek zrušiti a věc odvolacímu soudu vrátiti, by ji především podle § 33 téhož zákona řádně znovu projednal a o ní rozhodl.

Čís. 13312.

Byly-li dodané stroje, k nimž si dodavatel vyhradil vlastnictví, spojeny s nemovitostí objednatele způsobem uvedeným v § 294 obč. zák., aniž si dodavatel vymohl knihovní poznámku podle § 297 a) obč. zák., staly se příslušenstvím nemovitosti, třebaže si dodavatel dal na strojích připevniti štítky oznamující, že stroje jsou jeho vlastnictvím.

I spoluvlastník nemovitosti může uvést stroje ve spojení s nemovitostí jako její příslušenství.

(Rozh. ze dne 23. února 1934, Rv I 395/32.)

Žalované vedly exekuci vnucenou dražbou polovice nemovitosti, náležející Karlu M-ovi. V odhadním protokolu byly uvedeny jako příslušenství i stroje, ohledně nichž se domáhala žalobou, o niž tu jde, žalující firma M., zapsané společenstvo s r. o. nepřipustnosti exekuce, tvrdíc, že si vyhradila ke strojům vlastnické právo až do úplného zaplacení kupní ceny Karlem M-em, což se dosud nestalo. Procesní soud první stolice žalobu zamítl, odvolací soud uznal podle žaloby.

Nejvyšší soud obnovil rozsudek prvního soudu.

Důvody:

V souzeném případě závisí rozřešení sporu jen na zodpovědění otázky, zda se stroje, jichž vyloučení z exekucí se žalobkyně domáhá, staly příslušenstvím nemovitostí, na něž žalované vedou exekuce, čili